

9. Rondje Zakynthos

Wel beschouwd is het natuurlijk volslagen krankjorum om een zeereis te beginnen vanuit een locatie om enkele uren later weer op exact dezelfde plaats te arriveren. Zelfs een veerboot heeft een andere bestemming dan zijn vertrekpunt hoewel dat doorgaans slechts van korte duur is. Desondanks hadden wij ons laten verleiden door de reisleidster van Corendon om deel te nemen aan een excursie waarvan het begin- en vertrekpunt identiek zijn. Per saldo hadden wij evengoed in de haven van Zakynthos kunnen blijven liggen zonder de mensheid noemenswaardig in verlegenheid te brengen, maar goed: het is nu eenmaal goed voor de economie van Griekenland en de bemanning was toch al geronseld voor een zeereis van 123 km rond het eiland waarbij wij getrakteerd zouden worden op een aantal attractieve toeristische bezienswaardigheden.

De excursie begon meteen al goed want die bezienswaardigheden waren grotendeels de passagiers zelf. U kunt zich echter voorstellen dat ‘attractief’ een relatief begrip is. De reisleidster, die ik voor het gemak tante Cor zal noemen, had ons vooraf al op het Nederlandse hart gedrukt dat er ook andere nationaliteiten hadden aangemonsterd waaronder een contingent Hongaren en Italianen. De bemanning bestond vanzelfsprekend uit een select groepje stoere Griekse zeebonken die met ongeschooren koppen stuurs de vrolijk babbelende scheepslading gade sloeg. Klein, gedrongen, met lage voorhoofden, en allen voorzien van een markante overmaatse haakneus, waren zij de Oempa-Loempa's die diverse hand- en spandiensten moesten verrichten onder supervisie van een kapitein met het postuur

van Charles Aznavour. Op advies van tante Cor namen mijn vrouw en ik plaats op het voordek van het schip waarvan de onuitsprekelijke Griekse naam mij gelukkig ontschoten is. Op de boeg van het schip was het inderdaad goed toeven en wij bevonden ons weldra in gezelschap van diverse nationaliteiten. Het was Europa in een notendop. Af en toe ving ik flarden op van een taal die de afkomst bevestigde van de medepassagiers maar door het gestamp van de scheepsmotor, het geruis van de boeg golf en het fluiten van de wind werden gesprekken grotendeels overstemd en daarmee ook de stem van tante Cor die uit een luidspreker kwam die zijn naam geen eer aan deed.

De Hongaren waren een uiterlijk goed herkenbare groep. De heren hadden onmiskenbare Slavische trekken en waren ruim voorzien van een alcoholkegel waar je jezelf bij zware zeegang stevig aan vast kon houden. Hun dames, doorgaans aardig op leeftijd, waren gehuld in jurken die vast en zeker in een komische bui waren aangeschaft en die, oh zalig toeval, allemaal waren voorzien van een tenenkrullend bloemetjesmotief. Alsof dat nog niet genoeg was hadden de dames bijna allemaal een felgekleurd kapsel waar Bassie, u weet wel, de compagnon van Adriaan, zich niet voor zou schamen. 's Lands wijs, 's lands eer, met alle begrip voor deze folklore, maar ik kreeg plotseling ernstig behoefte aan mijn zonnebril.

Over de Nederlandse passagiers geen onvertogen woord: dat doen de andere nationaliteiten ongetwijfeld. Nee, dan de opvarende Italianen! Dat blijft toch een uniek en zeer herkenbaar volkje. De dames overwegend uit de kolibrieklasse en zowel uitermate gesoigneerd als erg nadrukkelijk aanwezig. Zoals iedereen weet praten Italianen met hun handen. Doe ze handboeien om en ze zijn geheel monddood en zielsongelukkig. De geluiden die ze desondanks voortbrengen hebben geen ander

doel dan accenten te plaatsen in hun gebarentaal en doen sterk denken aan het geluid dat onze kat zaliger produceerde zodra onze koelkast werd geopend. De Italiaanse heren zijn zo mogelijk nóg herkenbaarder. Met name de mannen in hun libertijnse levensfase. Nagenoeg allemaal beschikken ze over de meest exclusieve zonnebril die ze strijk en zet op hun perfect gekapte zwartglanzende haar hebben gezet. U wist het waarschijnlijk nog niet maar Italiaanse mannen kunnen door hun haar kijken. Indien er sprake is van gezichtsbeharing was die op miraculeuze wijze getrimd, waardoor het leek alsof er zwarte viltstiftstrepen met behulp van een liniaal waren aangebracht. Uiteraard ontbraken ook de supermacho tatoeages niet die rijkelijk waren aangebracht op hun diepbruine en glimmend geoliede lichamen. Vele uurtjes in de sportschool of een fors gebruik van anabole steroïden verhoogden het effect. Kaarsrecht en luidkeels gesticulerend paradeerden ze over het dek: struikelend over hun eigen charisma en naarstig op zoek naar willig vrouwenvlees, erkenning, maar vooral zichzelf. Kukelekúúú!

